

Zuster Inge: een opname is een emotioneel proces

Rubriek *Anekdotes van Zuster Inge*

Sinds 2011 werkt Zuster Inge in een verpleeghuis voor (onder andere) mensen met dementie. Ze schrijft haar ontroerende, grappige en mooie momenten op onder de naam: [Anekdotes van Zuster Inge](#). Dit keer staat ze stil bij de opname van een bewoner en hoe dat voor de familie is.

Een opname is een emotioneel proces

Daar komt hij binnen, aan elke arm heeft hij een dochter. Hij kijkt wat verlegen en onzeker. De dochters kijken ernstig en toch ook weer optimistisch. Ze hebben al een heel traject achter de rug met hun vader en zien er nu de noodzaak van in dat hun vader wordt opgenomen. Een opname is altijd een emotioneel proces. Als ik eraan terug denk krijg ik weer kippenvel en voel ik een tragische emotie naar boven borrelen.

Allerlei heftige emoties komen één voor één naar boven en ik moet ze onderdrukken. Voor nu moet dat. Ik kan

daar moeilijk een potje gaan zitten janken waar deze mensen bij zijn. Dat is soms het lastige van mijn hoog gevoeligheid en empathisch zijn. Gelukkig kan ik daar nu na vele jaren veel beter mee omgaan en heb ik er niet zoveel last meer van. Maar toen had ik dat nog niet. ‘Oké Inge, sprak ik mijzelf streng toe, alle zeilen bij stellen en nu je professionele houding aannemen’.

‘Dit wil toch niemand?’

Even voor jullie beeldvorming. De dochters waren van ongeveer mijn leeftijd en de nieuwe meneer had de leeftijd van mijn vader. Dus ik vergeleek mijn situatie met die van hen en raakte daardoor in een emotionele toestand. Want dit wil toch niemand? Je vader, tenminste zoals ik de mijne zie, is mijn held. En dan is de wereld ineens omgekeerd en ben je als dochter ineens de veilige haven voor je vader. Heel erg lastig en emotioneel om daar mee om te gaan. Enfin, de opname verliep voorspoedig. En de dochters verlieten na een poosje de woning en lieten hun vader achter. Ik kon het wel uitgillen zo erg vond ik het voor hun en ook natuurlijk voor hun vader. Maar nee, dat deed ik natuurlijk niet, want dan zou ik zelf misschien wel opgenomen worden.

Luisteren en hulp inschakelen

Deze nieuwe bewoner had gelijk mijn hart gestolen omdat hij zo integer was. Zijn vrouw was jaren geleden overleden en hij kon dit niet verkroppen. Hij raakte naast zijn ziektebeeld in een diepe depressie. Alle collega's waren betrokken bij deze man en we werden vanuit het huis hierin ook ondersteund omdat we niet meer wisten hoe om te gaan met deze complexiteit. Het enige wat we konden doen was luisteren, een schouder bieden en hulp inschakelen van andere professionals. En dan komt teamwork weer zo enorm de hoek om kijken om elkaar te steunen in ieder zijn proces, want zo'n opname raakt je. En zo zijn er veel meer verhalen van afscheid, van het wegbrengen van een geliefde naar een plek waar de zorg is afgestemd op de behoeftes van iemand.

De familie heeft ook een schouder nodig

Waarom ik dit schrijf? Omdat werken in de zorg meer is dan alleen de zorg voor de bewoner. Je hebt ook de familie van de bewoner waar je je om bekommert en die een schouder nodig heeft. Ook dit kost tijd en vergt inlevingsvermogen tot op zekere hoogte. Tenslotte gaat de zorg voor de bewoner ten alle tijden voor en dan kom je wel eens in conflict met je eigen gevoelens van onmacht. Je leert door deze situaties heel goed dingen te scheiden. Wat is van mij en wat is van jou. En dat is niet harteloos, maar dat moet, anders ga je er aan onder door. Want zorgtjgers zijn we allemaal en dat is wat we zo graag doen. Zorgen voor een ander. Maar er is één grote valkuil, de meesten vinden het erg lastig om voor zichzelf te zorgen. En dat is nu juist zo belangrijk. Om zorg te kunnen geven moet je eerst goed voor jezelf zorgen. En dat is niet egoïstisch, dat is noodzakelijk.

Door: Zuster Inge

Meer weten

- Lees ook het [interview met Zuster Inge](#)
- Volg Zuster Inge en haar anekdotes op haar [Facebookpagina](#)
- Lees ook alles over het thema [dementie](#)

Mantelzorg, cliënt en professional

Bij een opname van een bewoner, spelen naast de zorgprofessionals, ook de familieleden en mantelzorgers een belangrijke rol. Lees hier meer over:

- [Ervaringen van mantelzorgers met opname van naaste in verpleeghuis](#)
- [De lange omweg van de diagnose dementie naar een gelukkige oude dag](#)

---

tags:

[Anekdotes van Zuster Inge](#) (13)